

Hari ekkonsciis, ke lia buŝo pendas malfermite, kaj rapide refermis ĝin.

“Pri kio, do?” diris Hagrid, sed tiumomente, onklo Verno, kun vizaĝo ankoraŭ cindre griza, sed aspektante tre kolere, eniris la fajrolumon.

“Li ne iros,” li diris.

Hagrid gruntis.

“Mi volus vidi moglon ki’l vin mal’elpi ti’n,” li diris.

“Kion?” diris Hari, interese.

“Moglo,” diris Hagrid. “Tiel ni nomas nemagjulojn ki’l ilin. Kaj vi malb’nŝances pro tio, ke vi vives en fam’lio de l’ plej moglaj mogloj, kiajn mi jam ajn vid’s.”

“Akceptante lin, ni ĵuris, ke ni ĉesigos tiun galimation,” diris onklo Verno, “ĵuris, ke ni resanigos lin de tio! Sorĉisto, fi!”

“Vi *sciis*?” diris Hari. “Ĉu vi *sciis*, ke mi estas – estas sorĉisto?”

“Sciis!” ekkriĉis onklino Petunjo. “*Sciis*! Kompreneble ni sciis! Kiel vi povus ne esti, kiam mia aĉa fratino estis tia, kia ŝi estis? Jes, ŝi ricevis ĝuste tian leteron kaj malaperis al tiu – tiu *lernejo* – kaj revenis hejmen je ĉiu ferio kun poŝoj plenplenaj je ranovoj, kaj transformante tetasojn al ratoj. Sole mi vidis, kia ŝi estis – fistranga! Sed por miaj gepatroj, ho ne, estis *Lilio diris tion* kaj *Lilio faris ĉi tion*, ili tiom fieris havi sorĉistinon en la familio!”

Ŝi ĉesis por profunde enspiri, kaj tiam plu furiozis. Ŝajne ŝi volis diri ĉion dum jaroj.

“Tiam ŝi renkontis tiun Potter ĉe la lernejo kaj ili foriris kaj geedziĝis kaj naskis vin, kaj mi kompreneble sciis, ke vi estos same stranga, same – same – *nenormala* – kaj tiam, por tiel diri, ŝi eksplodigis sin kaj ni heredis vin!”

Hari tute paliĝis. Tuj kiam li retrovis sian voĉon li diris, “Eksplodigis sin? Vi diris al mi, ke ili mortis pro aŭtokolizio!”

“AŬTOK’LIZIO!” tondris Hagrid, tiel kolere ekstarante ke la Durslioj retirigis al sia angulo. “Kiel aŭtok’lizio povus mortigi Lilion kaj Jakobon Potter? Kol’rige! Skandale! ’Ari Potter ne scies si’n ’ist’rion, kiam ĉiu knab’ en nia mondo scies li’n nomon!”

“Sed kial? Kio okazis?” Hari urĝe demandis.

La kolero malaperis el la mieno de Hagrid. Li subite aspektis maltrankvile.

“M’ neniam atend’s ti’n,” li diris per mallaŭta, ĉagrenita voĉo. “M’ tute ne s’poz’s, kiam Zomburd’ dir’s al mi ke povas esti pr’blemoj atingi vin, kiom vi ’nkoraŭ ne scies. Aĥ, ’Ari, m’ ne scies, ĉu m’ estas la ĝusta person’ por rakonti al vi – sed iu deves – v’ ne povas iri al Porkal’, ne sciante.”

Li ĵetis malafablan rigardon al la Durslioj.